

Felkelt a nap kora reggel, tovaindult vidám kedvvel.

Fölfelé tartva a szép égen, s feléhez ér, majdnem délben.

Napraforgó karikába, puszilt a nap virágot,

Sokasodva megkínálta magából a világot.

Színes réten lányok, srácok örvendezve játszanak,

Közelről is messziről is szép virágnak látszanak.

Elmúlt kicsiny gyermekkorom csodálatos kertje,

Akkor még a hajnalt kakas köszöntötte.

Nagymamám kemencébe, pirosra sült kenyere,

Kést fogva kezébe, vágta szép szeletre.

Ahol még korán kanász hajtotta a tehenet,

Bizony nem volt más, nem tehettek egyebet.

A világ zajától elrohantunk nyomban,

Nem volt máshol találkozás, csak a szent templomban.

Aztán jó beszélgetések a ház előtti padon, mert szerettük

Az időseket hallgatni, de nagyon.

Élt egy cigánycsalád odafenn a hegyen, az én nagypapám

Kis dagasztóteknőt csináltatott nékem.

Ez a Tiéd kincsem mondta kedveskedve,

Keresztet vetett a kenyérre, mielőtt megszegte.

Ez volt csodás gyermekkorom kis morzsányi része, de szeretettel adtam egy
parányit belőle.

Csorbáné Szabó Piroska 2009.